

eglutė

APRIL
1989 *apr.*
BALANDIS

eglutė

APRIL
1989
BALANDIS

TURINYS

- 3 BALANDIS, O.M.
- 4 RASUTĖS PAMOKA, R. Mikulionienė
- 10 CEPELINO MENAS, Teta Audronė
- 15 SAULĖS JUOKAS
- 16 PROTO MANKŠTA
- 20 PELIUKO NUOTYKIS, O.M.
- 26 KATĖS SENIAU IR DABAR, O.M.
- 30 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 MAGIKA

PIEŠINIAI

Viršelis — J. Paukštienės

Vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- P. Banevičius — 3
- A. Čeponytė — 4, 10
- R. Ardytė-Juškienė — 5, 6, 7, 8, 9
- A. Skrupskelienė — 11, 12, 13, 14, 15
- P. Osmolskis — 15
- J. Paukštienė — 16
- O.M. — 21, 22, 23, 24
- E. Muliolienė — 24, 28

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

Tas balandis —
 Apgaulingas:
 Tai lietinga,
 Tai pasninga.
 Vienam šilta,
 Kitam šalta —
 Kas daryti?

BALANDIS

O. M.

Tas balandis —
 Stebuklingas:
 Saulę kelia,
 Žolę želia.
 Vienas kasa,
 Kitas basas.
 Ką sakyti?

PASAKŲ pėdsakais

RASUTĖS PAMOKA

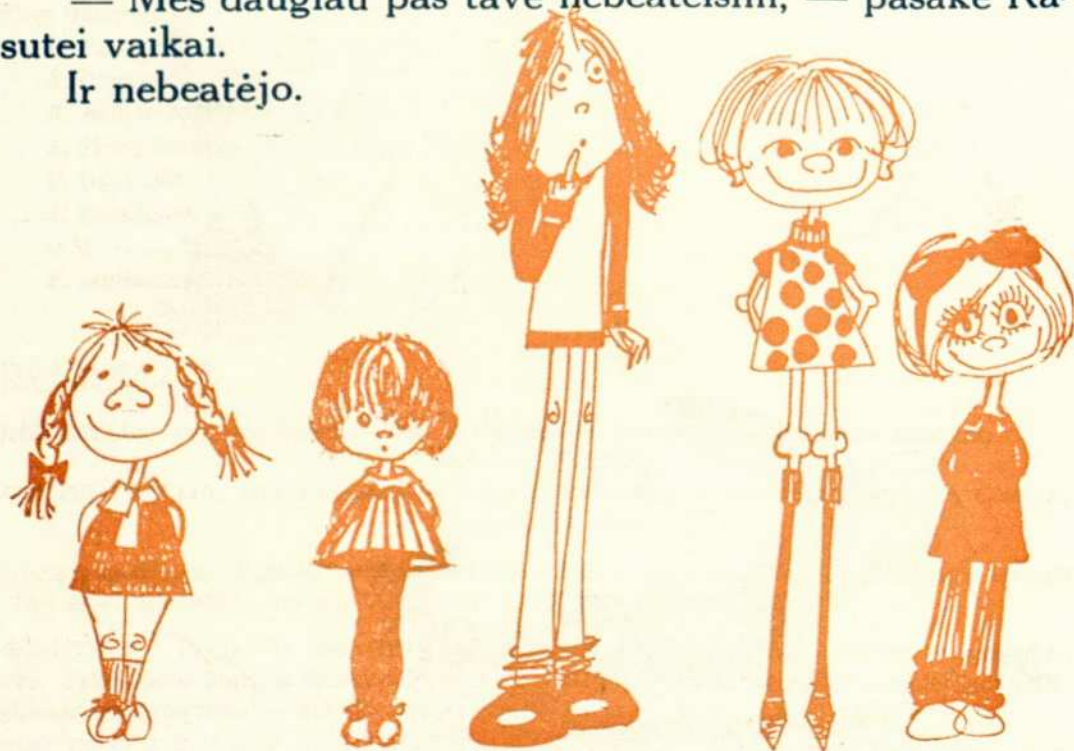
Rūta Giedraitytė-Mikulionienė

Kartą gyveno išdykus ir išlepinta mergaitė vardu Rasutė. Jei Rasutė ko norėjo, ji trypdavo kojelėmis ir verk-davo, kol tėveliai jai duodavo.

Kartais pas Rasutę ateidavo jos draugai su ja pažaisti. Bet Rasutė nenorėjo dalintis savo žaislais. Juos traukdavo iš kitų vaikų rankų. Ji stumdėsi ir pyko.

— Mes daugiau pas tave nebeateisim, — pasakė Rasutei vaikai.

Ir nebeatėjo.

Rasutė iš pykčio draskė savo žaislus. Mėtė juos po kambarį.

— Mama, aš tų žaislų nebe noriu, — pasakė Rasutė vieną dieną. Ji visus žaislus išmetė į šiukšlių dėžę.

Kitą dieną Rasutė išėjo į lauką pažaisti. Ji pamatė, kad šiukšlių dėžėje jos žaislų jau nebuvo. Ji neturėjo ką veikti. Vaikščiojo ir dairėsi aplink.

Antroje gatvės pusėje gyveno mergytė vardu Vaivutė. Rasutė matė, kad ji prausė kažkokią lėlę. Vaivutė švelniai lėlytei kalbėjo:

— Na, lėlyte, kai visą purvą nuo tavęs nuplausiu, tau ir plaukelius išplausiu. Juos iššukuosiu ir gražius kaspinėlius įpinsiu. Pasakyk, lėlyte, kas taip tavęs neprižiūrėjo?

Rasutė pažino savo buvusią lėlę. Jai buvo gėda prisipažinti, kad tai ji jos neprižiūrėjo. Ji nukreipė galvą į kitą pusę ir ėjo toliau parko link.

— Šliumpu pumpu, šliumpu pumpu, Rudnosiukas takeliu. Taip! Pavadinsiu tave Rudnosiu, — nusprendė Simas, Rasutės mokyklos draugas. Simas glaudė rudą meškiuką. Jis jį pagydė: susiuvo plyšius kailyje, naują akytę priklijavo.

Rasutė nustebusi žiūrėjo, bet Simas nekreipė į ją jokio dėmesio. Jis toliau kalbėjosi su meškiuku.

— Rudnosiuk, tu atrodai, kaip naujas. Ši vakarą su manim miegosi ir pamatysi, kaip aš tave myliu. Kas tavęs taip nemylėjo?

Išgirdusi tuos žodžius, Rasutė paraudo. Ji žinojo, kad tai jos sudraskytas meškiukas.

Parke Rasutė pamatė savo kaimynę Liną žaidžiančią ant supynių. Lina supo gražų kiškį supynėje. Rasutė pasisveikino ir paklausė:

— Ar čia tavo naujas žaislas? Labai gražus kiškis. Jo kailiukas toks švelnus.

— Ne, ne naujas. Radau išmestą šiukšlėse. Parsinešiau namo. Mudvi su mama jį išmaudėm, pasiuvom naujus rūbelius, — pasakojo Lina.

Rasutė nuleido galvą.

— Žinai, Rasute, šis kiškis labai panašus į tavo. Galėtų būti dvynukai. Sunku tikėti, kad kas nors galėtų taip nuskriausti tokį gražų kiškį.

Rasutė žingsniavo namo nusiminus.

— Dabar neturiu nei draugų, nei žaislų, — galvojo ji.

— Ką aš veiksiu viena?

Eidama pro užpakalinę gatvelę tarp garažų, Rasutė pamatė suplyšusį, purviną skudurinį šuniuką šalia šiukšlių dėžės. Mergytė jautė, kad šuniuko stiklinės akys į ją žiūri.

— Gal reiktų tą skudrių namo parsinešti? . . . — galvojo ji. — Kitų žaislų nebeturiu.

Ji pakėlė šuniuką ir priglaudė stipriai, stipriai.

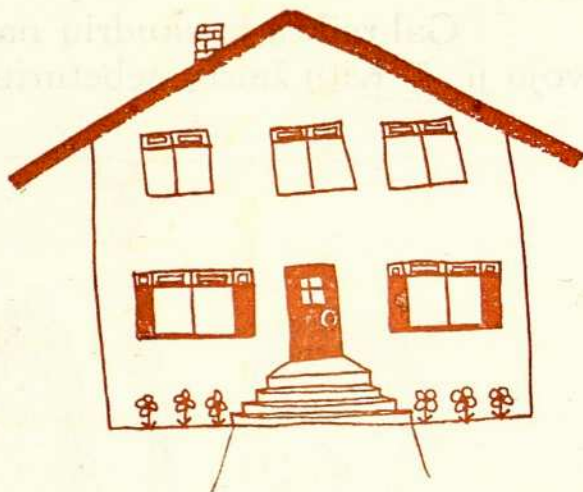
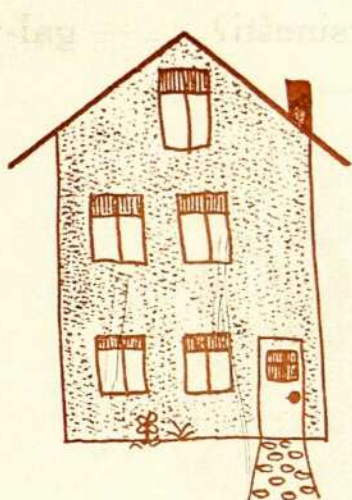
— Kas tave taip sudraskė? — kalbėjo šuniukui Rasutė. — Aš tave susiūsiu ir išmaudysiu. Būsi vėl kaip naujas!

Pralinksmėjusi Rasutė parėjo namo ir puolė prie darbo.

CEPELINO MENAS

Teta Audronė

Cepelino mama gerai žinojo, kad Cepelinas mėgsta piešti ir dažyti. Jo kambarėlis ir net visa virtuvė pilna jo darbų.

— Reikės pirkti antrą šaldytuvą Cepelino piešiniams,
— juokavo tėtė.

Cepelinas žinojo, kad tėveliai didžiuojasi jo meniškais gabumais. Jis ir toliau piešė ir dažė. Bet vieną dieną jis ėmė ir pasakė:

— Mama, aš norėčiau išmokti ką nors naujo. Ką mokėjau, jau nupiešiau.

Mama pagalvojo, pagalvojo ir tarė:

— Gerai, vaikeli, pažiūrėsim. Gal surasim tau kokias piešimo pamokas.

Cepelinas apie tai pamiršo ir išėjo žaisti su savo draugais. Mama, tačiau, nepamiršo. Ji paskambino į Pingvinų Miesto Universitetą ir sužinojo, kad šeštadieniais bus duodamos specialios meno pamokos jauniems pingvinukams. Ji ir užregistravo Cepeliną.

Vakare, šeimai valgant vakarienę, mama paslaptin-
gai šyptelėjo ir paklausė:

— Cepelinai, kaip tau patiktų lankyti universitetą?

Cepelinui net akys išsiplėtė.

— Bet, mamyte, aš tik antrame skyriuje. . .

— Turiu minty meno pamokas šeštadieniais, — pa-
aiškino mama. — Jos bus duodamos po pietų ir tęsis du
mėnesius.

— O taip, labai norėčiau, — apsidžiaugė Cepelinas.

— Ar Ledukas ir Snaigytė galėtų su manim jas lankyti?

— Aš manau, kad jų mama mielai pritars. Aš jai apie
tai paaiškinsiu, — pasakė mama.

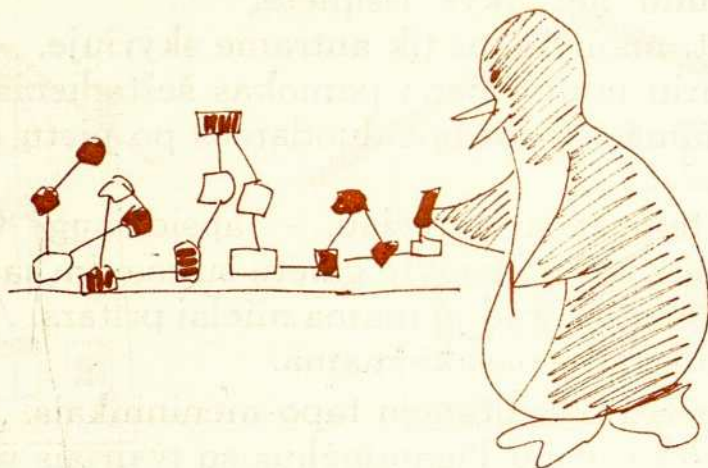
Ir taip visi trys draugai tapo menininkais. Jų mamos
jiems nupirko meno lagaminėlius su įvairiais meno įran-
kiais. Pridėjo ir prancūziškas menininkų biretes bei pri-
juostėles, kad nesusiteptų. Šeštadienį visus nuvežė į uni-
versitetą.

Pamokos buvo taip įdomios, kad pingvinukai visą
savaitę apie jas kalbėdavo. Vos galėjo sulaukti sekančio
šeštadienio.

— Man labiausiai patinka kolažus daryti, — džiaugėsi Cepelinas. — Ir dažyti vandeniniais dažais!

— O man patinka skulptūros! — tarė Ledukas.

— Aš mėgstu piešti gyvuliukus, — pasakė Snaigytė.

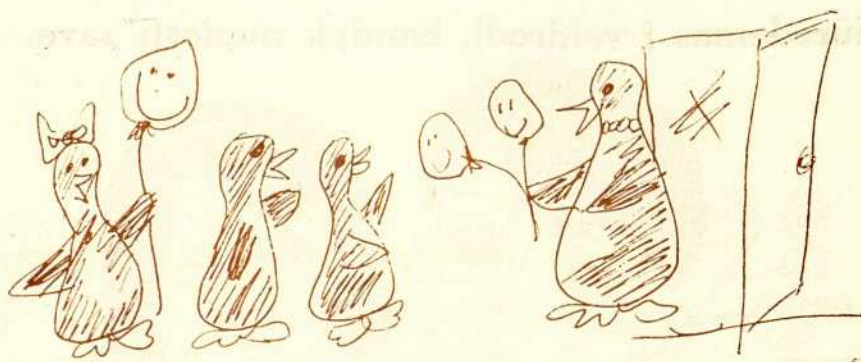
Pingvinukai išmoko menui naudoti gamtoje rastus dalykus. Išmoko spalvas maišyti ir pagaminti įvairius atspalvius. Mokytoja jiems duodavo daug naujų uždavinių, kuriuos ir namuose galėjo išbandyti. Ir pingvinukai, ir jų mamos buvo labai patenkinti pamokomis.

— Dabar vaikai nesiskundžia, kad neturi ko veikti šeštadieniais, — kalbėjosi pingvinienės, gerdamos kavutę.

Universiteto prezidentas, sužinojęs, kaip sėkmingai vyksta vaikų meno pamokos, paskelbė Vaikų meno parodą. Paskutinę pamokų dieną visi sunešė savo geriausius darbus. Drauge su mokytoja gražiai juos sudėstė ir iškabino. Visas miestas parodą lankė ir gyrė.

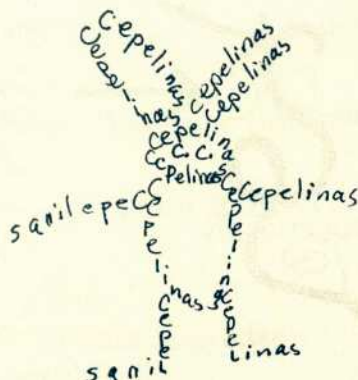
— Stebėtina, kaip mūsų mažieji sukūrė tikrai nuostabius darbus, — kalbėjo Pingvinų miesto gyventojai.

Paroda buvo aprašyta ir miesto dienraštyje. Cepelinas ir draugai atpažino save ir savo darbus nuotraukose.

Štai pavyzdžiai pingvinukų meno darbų. Gal tu norėtum pabandyti?

1. Naudojant savo vardo raides, gali sukurti įvairius paveikslus.

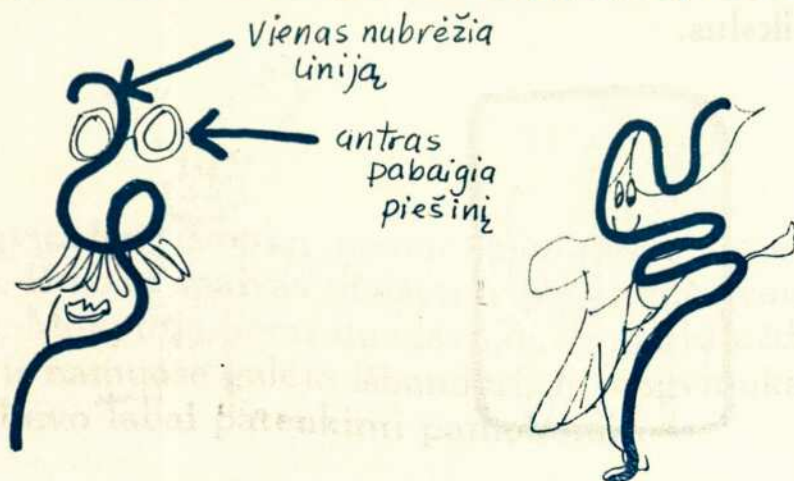
2. Nupiešk butelį ir sugalvok ką nors juokingo į jį įdėti pavyzdžiui beždžionę arba arbūzą. . .

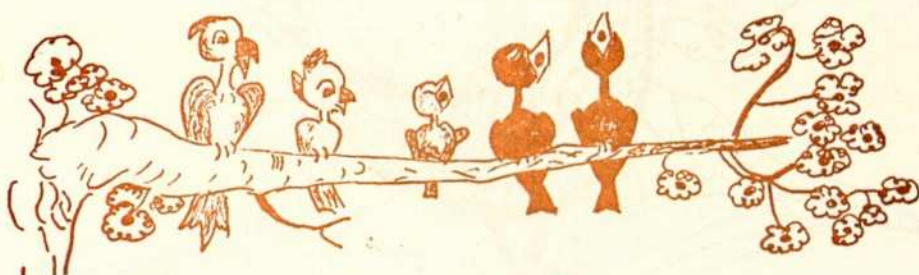
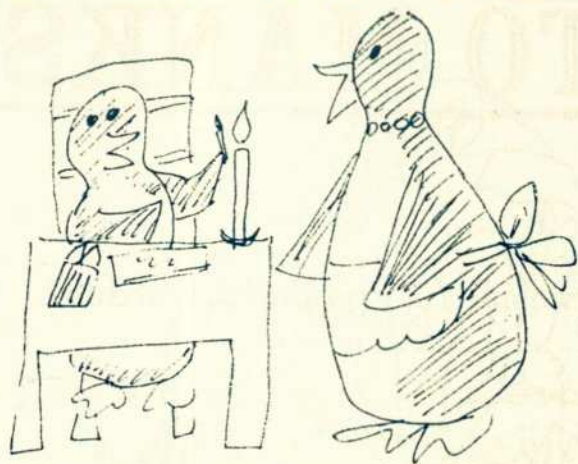
3. Žiūrėdamas į veidrodį, bandyk nupiešti save.

4. Gali piešti paveikslą su draugu. Vienas nubrėžia vingiuotą liniją. Antras įpiešia veidą, ar ką nors kito.

5. Su mamytės priežiūra gali pabandyti štai koki meną. Žvakės liepsnoje ištirpinti vaškinių kreidų gabaliukus ir jais piešti. Galima pagaminti įdomius spalvų mišinius. Reikia suaugusių pagalbos, kad nenusidegintum!

JUOKŲ MAIŠELIS

Mama, negalėdama palikti keturių vaikų namie, pasiėmė su savimi, eidama į banką. Nenorėdama, kad jie triukšmą keltų, pasakė:

— Visi prie sienos ir — nė žodžio!

Banko tarnautojai išsigando, prisiplojo prie sienos ir laukė, kas bus...

— Žinai ką. Tomai, kai pūčiau trimitu, kaimynas akmeniu man langą išmušė.

— Nelabai protingas. Dabar jis tave dar geriau girdės!

Minėjimo proga kalbėtojas ilgai kalbėjo.

— Atleiskite, kad kalbu taip ilgai, neturiu laikrodžio.

— Už jūsų nugaros kabo kalendorius!

PROTO MANKSTA

I. ATSPĖK!

Kurie du mėnesiai turi paukščių vardus?

1. _____

2. _____

II. PAUKŠČIŲ MĪSLĖS

1. Kas balta neskalbta?
2. Kas juodas nedažytas?
3. Akys kaip ratai, saulės nemato.
4. Stovi ponas ant tvoros — kad šaukia, tai šaukia.
5. Kai jauna buvau, ant vandens supaus,
kai numiriau, po galva palindau.
6. Čyrukas vyrukas — ore pasikabinęs verkia.
7. Eina ponia per dvarą su šimtu suknelių.

III. PASLĖPTI PAUKŠČIAI

Šiame piešinyje surask 10 paslėptų paukščių.
Nuspalvok juos įvairiomis spalvomis.

IV. KO MUMS TRUKSTA?

Mums trūksta tik vienos raidės — A. Perrašyk ir visur, kur reikia, įdėk trūkstamą raidę.

VSR RTS BTS PSK GRS VRN LPS LBS
RS STLS LNGS VRPS SPNS DRŽS VKRS
GNDRS KTINS PDNG PRTS

V. KAS TAIP SAKĖ?

Įrašyk gyvių vardus, kurie labiausiai tinka. Jie turi rimuoti su pirmos eilutės paskutiniu žodžiu.

— Oi, kokia graži gėlė! —

Tyliai cypteli — — — — —.

— Jos geltonas viduriukas —

Džiaugias vandeny — — — — —.

— Bet žiedeliai jos išblyškę! —

Gailis gėlytės — — — — —.

— Taigi, taigi, taigi, taigi! —

Savo žodį taria — — — — —.

— Paprastos gėlės nematė! —

Šnypščia sau marga — — — — —.

— Nusibodo! Nusibodo!

Zyzia atsibudęs — — — — —.

— Kas taip sakė? Kas taip sakė?

Klausia gražioji — — — — —.

VI. ORO PRANEŠIMAS

Jei šviečia saulė, sakom kad yra SAULĖTA. Pagal tai, kas nurodyta, įrašyk žodį, kuris pasako, koks oras.

1. Šiandien danguje matyti daug debesų.

yra

2. Rytoj žada smarkiai lyti.

Bus

3. Poryt pūs smarkus vėjas.

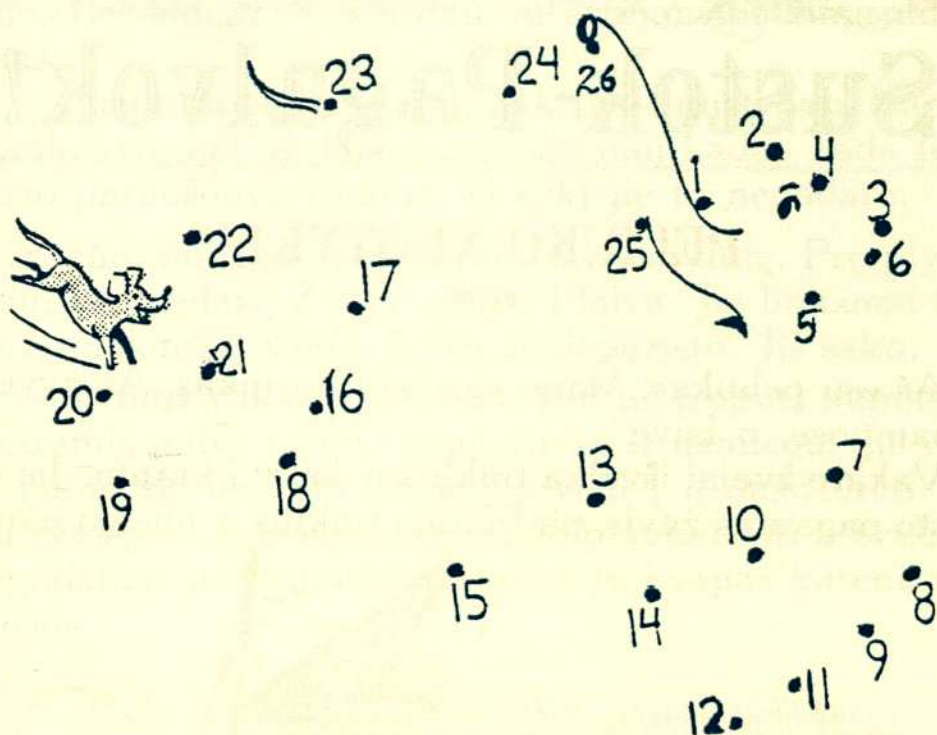
Bus

4. Balandžio mėnesį gali netikėtai pasnigti.

Bus

VII. KAS IŠSIGANDO PELYTĖS?

Sujunk taškus ir sužinosi!

KOVO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. Viršutinė eilė skersai: 17, 3, 13; apatinė eilė skersai: 9, 19, 5.

II. Žemyn: 1. pas, 2. lelija, 3. linksma, 4. kada, 6. jauno, 8. Velykos, 10. gėlės, 11. pėda.
Skersai: 5. aleliuja, 7. Kaune, 9. akmuo, 11. po, 12. kėlės.

III. 1. skalbti, 2. plauti, 3. paskalauti, 4. plauti, 5. mazgoti.

IV. 1. obuolys, 2. kriaušė, 3. slyva.

V. 1. skubu, 2. skanu, 3. skutu.

VI. LINKSMŲ ŠVENTŲ VELYKŲ!

PELIUKO NUOTYKIS

O. M.

Aš esu peliukas. Mano vardas Pipiriukas. Aš gyvenu ne namuose, o laive.

Vakare žvejai išvelka tinklus ir laivą į krantą. Jie suskirsto pagautas žuvis, padžiauna tinklus ir nueina namo.

Tada aš išlendu iš savo skylės ir apibėgu visą laivą. Dažnai randu duonos ir sūrio trupinių. Žvejai valgo pietus laive, kai išplaukia toli nuo kranto.

Laive gyventi smagu ir smagu gyventi — dažniausiai. . . Kai išplaukiam į ežerą, kaip būna gražu! Mūsų ežeras labai didelis — kaip jūra.

Vieną vakarą, kai ruošiausi valgyti vakarienę, įvyko nepaprastas dalykas. Maniau, kad visi žvejai jau išėję namo. Bet staiga — išgirdau jų artėjančius žingsnius ir balsus.

— Ar jie išplauks žvejoti naktį? — nustebau. Kartais išplaukdavo, bet aš dažniausiai žinojau kada. Tada jie iš anksto paruošdavo tinklus. Šį sykį jie to nepadarė.

Aš tuoj nubėgau pasislėpti į savo skylutę. Pro plyšelį žiūriu, kas dedasi. Žvejai sulipa į laivą. Jie linksmai kalbasi ir juokauja. Vieno balso aš nepažįstu. Jis sako:

— Ramus vakaras. Manau, kad aš truputį numigsiu. Jis atremia galvą į suvyniotas virves ir užmiega. Jis visai arti mano skylės. Aš išlendu geriau į jį pasižiūrėti. Jis nėra žvejas — nekvepia žuvim. Jo plaukai šilti ir švelnūs. Miegodamas jis truputį knarkia ir jo kvapas kutena mano ūsus.

— Saldžių sapnų, — aš jam palinkiu labai tyliai. Jis atrodo labai pavargęs.

Aš pasižiūriu į dangų ir nustembu. Dideli juodi debesys slenka artyn. Ir vėjas kyla.

— Nejaugi bus audra? — sako vienas iš žvejų. Jo vardą aš žinau — tai Simonas.

Blykčioja žaibas, griaudžia. Dideli lietaus lašai pradeda kristi — dribt, dribt. Vėjas pučia vis smarkiau ir drasko laivo burę. Tikrai — audra. Ir nemaža!

Mūsų ežere audros kyla staiga. Kartais jos būna tikrai baisios. Ir dabar — bangos kyla ir krinta. Mūsų laivą supa ir kilnoja — aukštyn, žemyn.

— Vaje, reikia slėptis! Bet kur — visur šlapia! Mano skylutė jau pilna vandens!

Matau, kad ir žvejai susirūpinę. Bangos jau liejasi per kraštus. Jie nespėja semti.

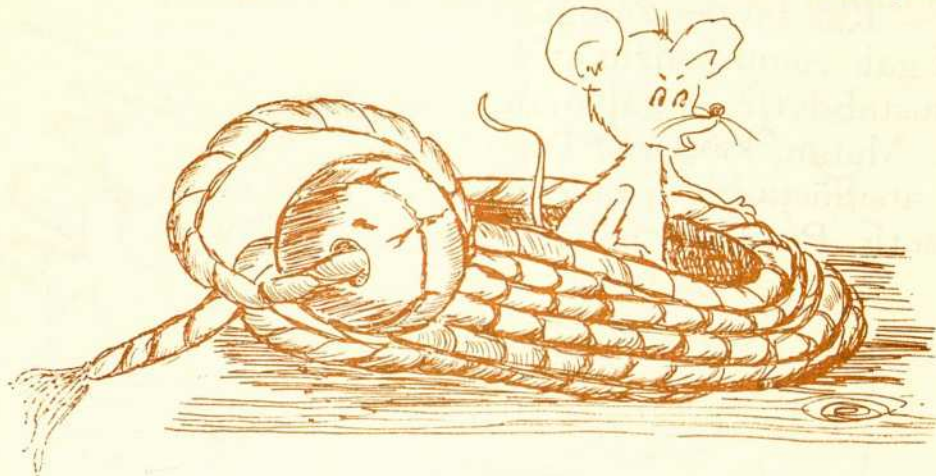
Žmogus, kuris miega ant virvių, nieko nemato. Jis sau ramiai miega ir tiek. Kiti ateina ir jį žadina:

— Jėzau, ar tau nerūpi, kad mes skęstam?! — šaukia vienas.

— Jėzau, kelkis! Mes tikrai prigersim! — rėkia kitas.

— Tai jo vardas Jėzus, — supratau. — Matau, kaip jis praveria akis. Atsirėmęs į stiebą, atsistoja.

— Kodēl jūs tokie bailūs? — pasako jis išsigandusiems savo draugams. — Juk žinote, kad aš esu su jumis.

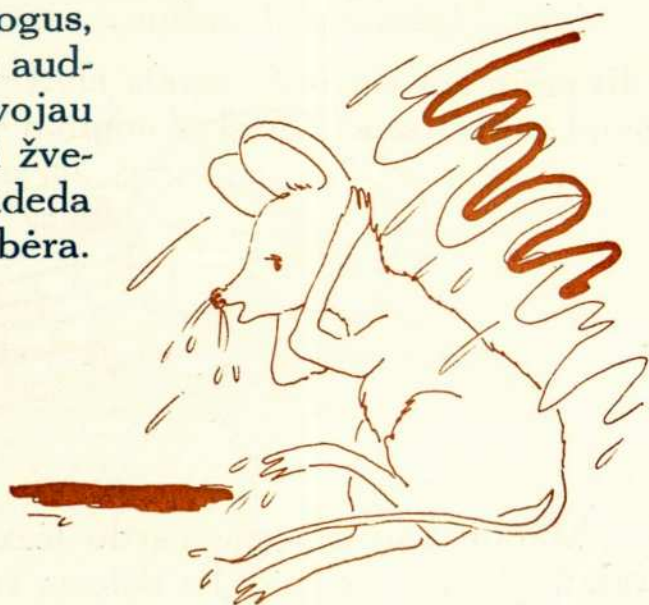
Matau, kaip žmogus vardu Jėzus ramiai apsidairo aplinkui. Audra siaučia. Jis ištiesia rankas ir pasako labai garsiai:

— Nutilk. Nusiramink!

Vėjas nurimsta. Bangos mažėja. Lietus nustoja. Nulyla griaustinis ir žaibų nematyti.

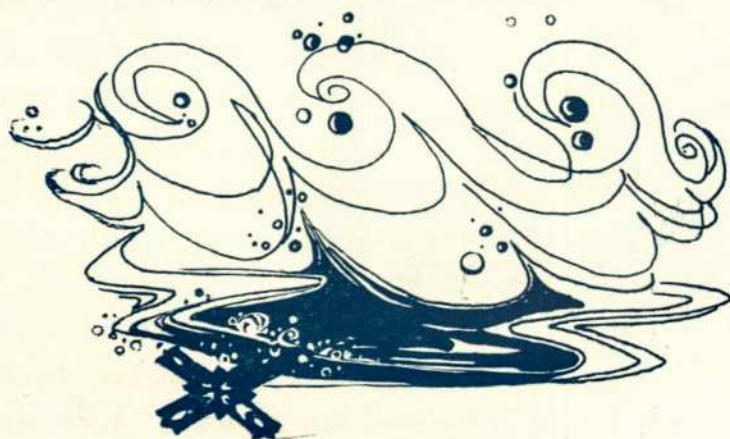
— Kas tai per žmogus, kad gali vienu žodžiu audrą sustabdyti? — galvojau sau. Matau, kaip visi žvejai atsidūsta ir pradeda šypsotis. Pavojaus nebėra.

Ežero paviršius — lygus kaip stiklas. Ir dangus prašvinta. Didelė raudona saulė leidžiasi anapus ežero. Ramu, gražu.

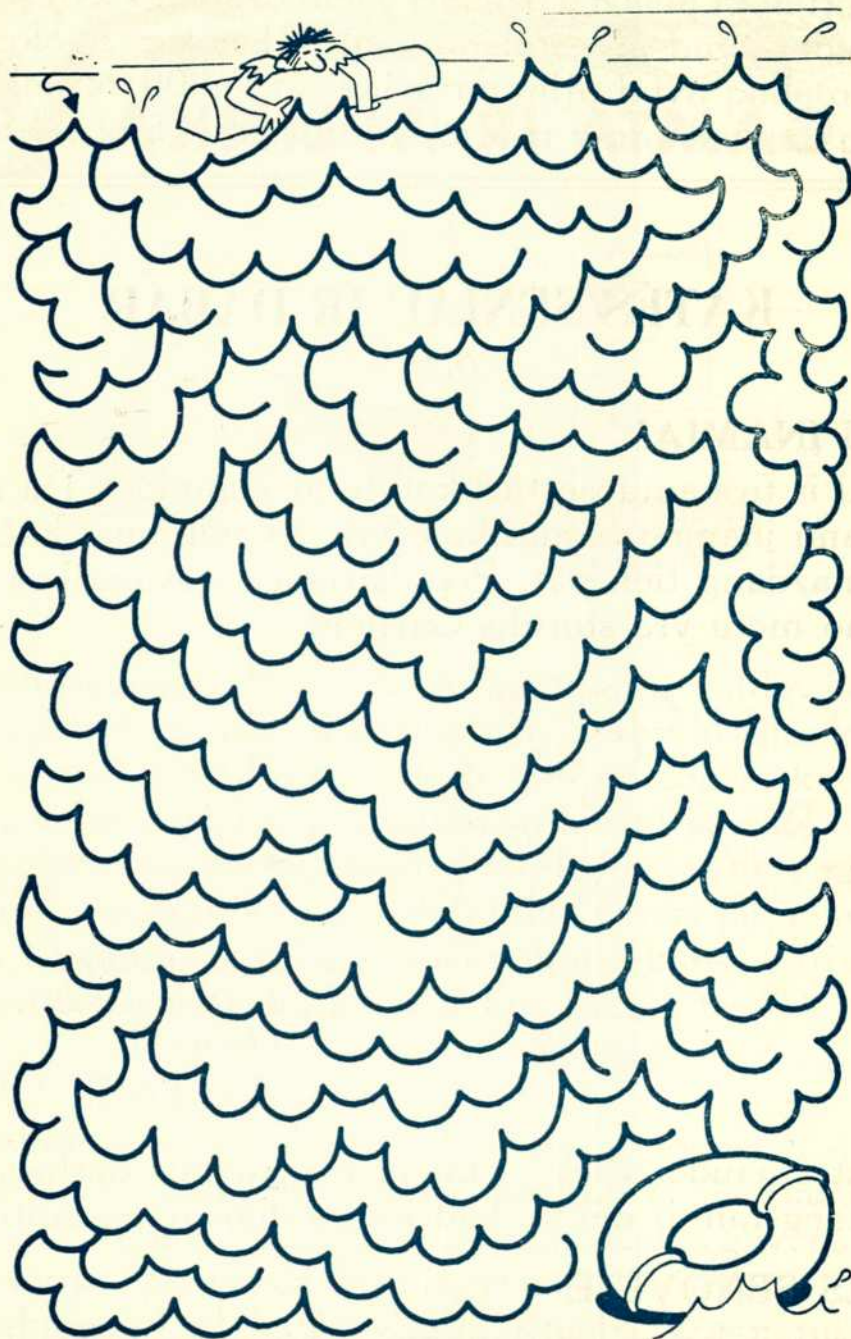
Žvejai ištraukia irklus irtis į krantą. O aš einu numigti. Ta audra ir mane gerokai išgasdino. Mano skylutė jau išdžiūvo, ir aš galiu saugiai miegoti. Dar prieš užmigdamas pagalvoju:

— Jėzus man patinka. Jis gali su mumis plaukti kada tik nori. . .

AR GALI IŠGELBĖTI SKĖSTANTI?

Pieštuku nubrėžk jam taką į gelbėjimosi ratą.

ATSIMINK: Jėzus yra mūsų Gelbėtojas!

KATĖS SENIAU IR DABAR

O. M.

MŪSŲ ĮNAMIAI

Gal ir tu namuose turi katytę ar šuniuką? Tai mūsų mėgstami įnamiai. Amerikoje yra 23 milijonai kačių, ir šunų maždaug tiek pat. Populiariausias Amerikos katinas šiuo metu yra storulis Garfield.

*Audra Baleišytė
K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago, IIL*

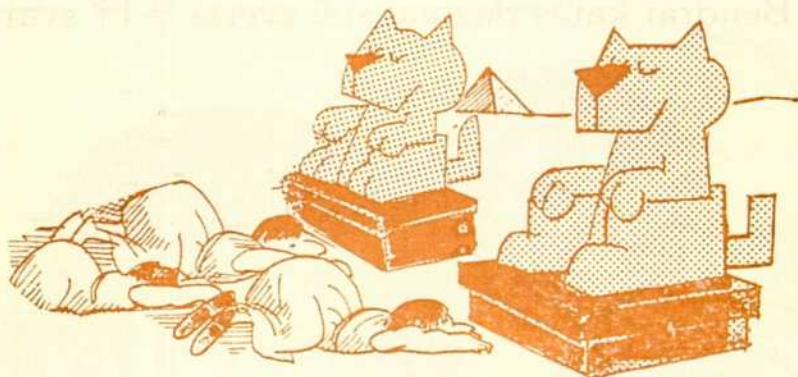
Katės gaudo peles — tai jų pagrindinis darbas. Mes kates mėgstam ir dėl to, kad jos įdomios ir paslaptingos.

KATĖS SENOVĖJE

Pirmieji kates prisijaukino senovės egiptiečiai. Tai įvyko labai seniai — apie 3,000 metų prieš Kristų. Egiptiečiai turėjo didžiulius javų sandėlius, į kuriuos įlisdavo

pelės. Jie prisijaukino kates gaudyti tas peles. Katės savo darbą gerai atliko.

Egiptiečiai kates garbino ir jas laikė šventais gyvuliais. Katės vaizdavo deivę Bubastis. Kačių mumijos buvo archeologų rastos 19-tame amžiuje. Jų buvo labai daug — apie 180,000. Prie kačių mumijų buvo padėtos pelių mumijos, kad katės turėtų ką ėsti pomirtiniame gyvenime.

Senovės legenda pasakoja, kaip persų valdovas Kam-bisas apstatė egiptiečių kariuomenę. Abu kraštai kariavo vienas prieš kitą. Persų valdovas, žinodamas, kad egiptiečiai kates garbina, priešais savo karius sustatė eilę kačių. Egiptiečiai kariai atsisakė strėlėmis šaudyti į priešą, nes bijojo užgauti kates. Tokiu būdu persai laimėjo kovą.

Iš tikrųjų, daugelis senovės tautų kates garbino — babiloniečiai, japonai, kinai ir kiti.

KAČIŲ YPATYBĖS

Sakoma, kad katės turi devynias gyvybes. Tai netiesa, bet rodo, kad katės moka išsisukti iš įvairiausių pavojų. Jos yra labai gudrios ir miklios. Katės gyvena ilgiau negu šunys. Seniausia katė išgyveno 36 metus.

Sakoma, kad katės visada sugeba kristi ant kojų, nors ir iš labai aukštai. 1973 metais Montrealyje katė krito iš 20-to aukšto daugiabučio namo. Ji truputį susi-

žeidė, bet išliko gyva. Amerikos sostinėje, kai buvo statomas paminklas generolui Washingtonui, katė kažkaip užlipo ant medinio rėmo, kurį naudojo statytojai. Ji buvo išsigandusi ir vyrams nepasisekė ją pagauti. Katė šoko 500 pėdų žemyn. Ji buvo pritrenkta, bet po kiek laiko atsigavo ir nuėjo sau.

Anglijoje 1979 m. gyveno storiausia katė — ji pasiekė 42 svarus. Kiek žinoma, mažiausia suaugusi katė svėrė 3 svarus. Bendrai katės dažniausiai sveria 9-11 svarų.

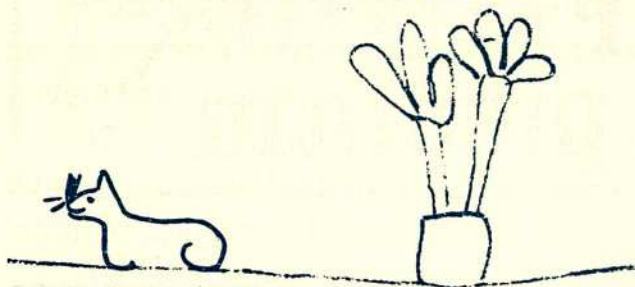
TURTINGOS KATĖS

Kartais žmonės prisiriša prie savo kačių, ir joms palieka savo pinigus.

Dr. William Grier iš Kalifornijos 1963 metais savo katėms paliko visą turtą. Jos paveldėjo \$415,000.00. Tuo metu abi katės buvo 15-kos metų. Jos dar pagyveno du metus. Tada pinigai buvo atiduoti Washingtono universitetui Amerikos sostinėje.

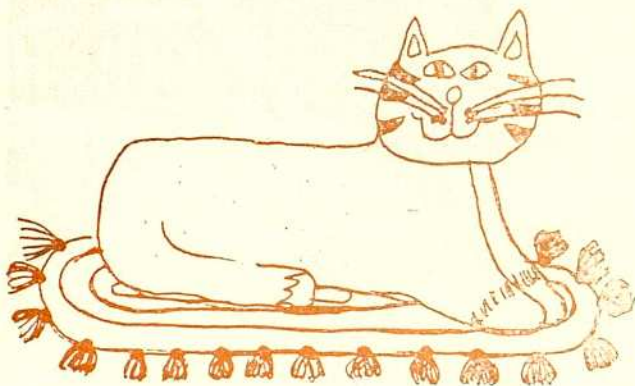

Mano Katė

*Audra Lapšytė, 8 m.
Bloomfield Hills, MI*

*Elena Tuškenytė
Chicago, IL*

*Audrutė Gaižiūnaitė
Belvedere, IL*

*Krista Augiūtė
Westchester, IL*

BALANDIS

Agnė iš Lietuvos

Balandžio snapely —
Trispalvė brangi.
Virš senojo Vilniaus
Ją kėlėm drauge.

Nors žemę dengs sniegas,
Langai apšarmos —
Virš mūsų eglių
Trispalvė liepsnos.

Lietuviškas žodis —
Tai meilė tikra.
Jį taria kaip maldą
Lietuvių dukra.

KĄ ŽINAU APIE LIETUVĄ

Rašo Bostono lit. mokyklos 6-to skyriaus mokiniai.

Aš niekad nebuvau Lietuvoje, bet truputį žinau apie tėvų žemę. Lietuva yra labai gražus kraštas ir turi daug upių ir ežerų. Lietuva neturi aukštų kalnų, bet turi daug gražių miškų ir pievų. Miškuose gyvena daug įvairių gyvulėlių ir žvėrelių. Rudenį žmonės labai mėgsta grybauti ir valgyti grybus, ypač baravykus.

Žinau, kad Lietuvoje yra daug senų pilių. Kai kurios pilys yra sugriuvę. Trakų pilį Lietuvoj atstatė.

Vilnius yra labai senas ir įdomus miestas. Ten yra daug senų bažnyčių. Pati švenčiausia vieta yra Aušros Vartų Marijos paveikslas. Ten būna stebuklų.

Aš žinau, kad Lietuvos žmonės yra labai mieli ir geri. Komunistai užėmė Lietuvą 1944 metais, ir nuo to laiko Lietuva labai kenčia ir vargsta.

Aš labai norėčiau nuvažiuoti į Lietuvą ir pamatyti, kaip ji tikrai atrodo.

Daina Budreckytė

Žinau, kad rusai užėmė Lietuvą, ir daug žmonių išsikraustė, nes nenorėjo būti pavergti. Vistiek daug lietuvių liko Lietuvoje. Kai Lietuva buvo laisva, buvo labai linksma. Lietuviai augino gyvulius, medžius ir sodus. Lietuva turi įdomią istoriją. Yra ir daug padavimų apie valdovus — Kęstutį, Vytautą Didįjį, Gediminą. Lietuviai turi daug įdomių pasakų. Eglė, žalčių karalienė yra tik viena iš milijono. Ši pasaka yra sena, bet vistiek lietuvių mėgstamiausia.

Daina Senutaitė

Lietuva yra mūsų tėvų žemė. Lietuva yra labai graži šalis, kur yra daug gražių upių, miškų ir laukų. Mano mamos tėvai — dzūkai iš Vilniaus krašto. Dzūkija vadinasi “Dainų šalis”. Ten visi dainuoja. Ten auga daug baravykų ir visokių grybų. Mano teta ir dėdė iš Lietuvos pas mus lankėsi. Jie turėjo grįžti atgal. Rusai dabar Lietuvą valdo, bet trispalvė vėliava — geltona, žalia, raudona — jau vėl Lietuvoj iškelta Gedimino kalne.

Dailė Aukštikalnytė

Štai keli magiški šposai,
kuriuos gali išbandyti su
savo draugais.

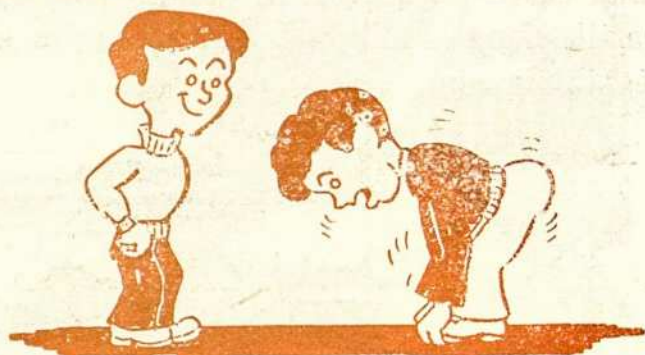
1. SLAPTA VIETA

Pasodink savo draugą ir sakyk:

— Aš galiu atsisėsti tokioj vietoj, kur tu negali.

Tegu jis bando atspėti kur. Kai negalės, parodyk jam
tą slaptą vietą.

Imk ir atsisėsk jam ant kelių!

2. KEISTAS SPORTAS

Pasikviesk sportininką draugą ar draugę ir sakyk:

— Aš galiu toliau pašokti atbulas, negu tu į priekį!

Rankomis suimk kojų pirštus ir pašok kelis šuolius
atgal. Tada draugui sakyk:

— Ir tu taip padaryk. Laikydamas kojų pirštus, pašok
į priekį.

Jis negalės padaryti. Taip laikant kojų pirštus, neįma-
noma pašokti pirmyn, tik atgal.